

Arrest

nr. 177 597 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DIBI, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 4 januari 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 15 december 2015 in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. Op 4 februari 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 11 februari 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 04.01.2016 asiel. Hij is niet in bezit van identiteitsdocumenten. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 15.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 02.02.2016 en stelde dat hij Afghanistan verliet 2 maanden voor zijn aankomst in België en via Pakistan en Iran naar Turkije reisde. Hij kwam vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije vanwaar hij na een verblijf van 15 dagen zijn weg vervolgde via Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. Vandaar reisde hij na 2 dagen door naar België. De betrokkene voegde toe dat hij in Bulgarije 15 dagen doorbracht in een kamp, dat zijn vingerafdrukken werden genomen in een bos tussen Bulgarije en Servië, maar dat hij er geen asiel vroeg.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt dat de mensen in België vriendelijk zijn en het asielproces heel snel doen. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat het zijn doel was naar België te komen en hij in Bulgarije niet goed werd behandeld. Betrokkene stelt dat er niet goed voor hen werd gezorgd, met te veel op een kleine kamer verbleven, er geen eten was en ze zelf niet naar het toilet konden.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 12.02.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen en stelt hij dat een terugkeer naar Bulgarije een schending van art 3 EVRM zou inhouden. De betrokkene voert opnieuw aan dat hij in Bulgarije slecht werd behandeld, en er 15 dagen zonder enige financiële, materiele noch sociale hulp in een kamp verbleef.

Op 04.02.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 11.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan dit lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report – Bulgaria", up to date 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principles do not have any obstacles to access the asylum procedure in bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene met toepassing van artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18 (2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betreffende de vermeende slechte behandeling en omstandigheid in het centrum waar betrokkene zou hebben verbleven wensen we op te merken dat de betrokkene geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. We wijzen er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Betreffende de bewering dat hij in het Bulgaarse opvangcentrum onvoldoende voedsel kreeg merken we op dat het boven geciteerde AIDA-rapport meldt dat zich tussen juni en september 2015 problemen voordeden inzake de voedselbedeling in de opvangcentra, maar de bewoners intussen twee maaltijden per dag krijgen (pagina 46).

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1997 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene dat hij problemen heeft met zijn maag en een gebroken neus heeft. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten ⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening en van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Volgens het artikel 39/82 van de wet van 1980 : “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : “Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres vs. Belgique, n° 33210/1 van 2 oktober 2012 et M.S.S., § 121).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b))

Volgens het artikel 3.2, lid 2 van de verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In casu, wordt de situatie in Bulgarije niet genoeg onderzocht door de wederpartij alvorens haar beslissing te nemen en heeft niet de discretionaire bepaling van artikel 17.1 van de verordening toegepast. Bij overdracht naar Bulgarije zal de verzoeker belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden.

De situatie in Bulgarije is nog kritiek ondanks de geleverde inspanningen. De asielaanvragers zijn mishandeld door de autoriteiten, er is helemaal geen zekerheid dat ze een correcte opvang zullen krijgen. Het toegang tot gezondheidszorg en basisbehoeften is moeilijk.

« Les conditions d'accueil des demandeurs d'asile sont restées préoccupantes, notamment en ce qui concerne la nourriture, l'hébergement et l'accès aux soins de santé et aux produits d'hygiène. L'allocation mensuelle versée jusqu'alors aux demandeurs d'asile dans les centres d'accueil – 65 leva

(33 euros) – a été supprimée au mois de janvier. Le Comité Helsinki de Bulgarie a porté plainte, estimant que la suppression de cette allocation constituait une violation de la législation nationale.^{1»}

“The following human rights abuses have been described in the oral accounts, sworn declarations and legal representations of the asylum seekers whose cases are included in this report: • Detention in inhumane conditions • Denial of access to a toilet for hours at a time • Ill-treatment through kicking and use of batons • Humiliation and degradation - being told to strip naked, rotate and kneel as though in prayer and then being beaten with batons • Rape by officials while being restrained by other officials • Denial of food as a means of punishment • Detention in a one metre toilet stall for three days without • Asylum seekers (including children) being forced to sleep on the floor without blankets • Refusal of medical assistance even in cases of emergency. One case involves a doctor refusing to provide a necessary injection despite loss of consciousness of the patient • Use of clubs or truncheons to force asylum seekers to allow themselves to be fingerprinted, in some cases with the use of such excessive force that the asylum seeker loses consciousness • Lack of protection from racist attacks in reception centres despite inhabitants being attacked with sticks and iron bars • Ill treatment of a woman in labour and separation of the newborn from his mother immediately after birth • Homelessness and refusal to provide assistance following a grant of refugee status in Bulgaria The incidents described correspond to findings made by human rights organisations reporting on human rights abuses committed against asylum seekers and refugees in Bulgaria, including Amnesty International (2015), UNHCR (2014), Bordermonitoring Bulgaria (2014) and Human Rights Watch (2014). (...) PRO ASYL calls on Germany and other EU countries to put a stop to returns to Bulgaria both under the Dublin agreement and otherwise. PRO ASYL asks that Germany exercise its ability to assume responsibility for processing the asylum claims of asylum seekers whose cases have not yet been decided by Bulgaria.”²

In een recente verslag van ECOI dd. 13 april 2016 kunnen we lezen dat : “ Human rights organizations continued to report violence against migrants and asylum seekers, including beating and humiliation, at the country's borders. In July the Syrian Arab-language website Aksalser.com ran video footage showing approximately 10 to 15 asylum seekers lying face down while being inspected by four officers wearing uniforms similar to those of the border police. Authorities investigated allegations that abuse had occurred, but reported they did not find conclusive evidence of it.”³

De informatie van de wederpartij zijn gedeeltelijk gebaseerd op een verslag van ECRE, “AIDA, up to date tot 30.09.2015”. In dit verslag kunnen we lezen dat : “Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable”.

De wederpartij had deze informatie maar heeft alleen een aandacht besteden aan bepaalde delen van de tekst. Betreffend de gedeeltelijke lezing heeft Uw Raad al een beslissing van de wederpartij voor die redenen geannuleerd. (RVV 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM januari 2015)

De verzoeker werd al gedurende zijn “verblijf” in Bulgarije mishandeld, hij heeft alles verklaard op het interview. De tegenpartij eist bewijzen van de slechte behandelingen wat onmogelijk is in casu.

Door geen rekening met alle relevante informatie van het land is de beslissing niet adequate gemotiveerd heeft de wederpartij artikelen van het middel geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III Verordening en van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de situatie in Bulgarije niet afdoende werd onderzocht en verwijt de verwerende partij de discretionaire bepaling van artikel 17.1 van de Dublin III Verordening niet te hebben toegepast. Hij stelt dat de situatie in Bulgarije nog kritiek is ondanks de geleverde inspanningen. Asielzoekers zouden mishandeld worden en er zou geen zekerheid zijn dat ze opvang krijgen. De toegang tot de gezondheidszorg en basissbehoeften zou moeilijk zijn. Hij verwijst naar een verslag van ECOI van 13 april 2016 waarin melding wordt gemaakt van aanhoudend geweld tegen migranten en asielzoekers. De verwerende partij zou slechts aandacht hebben besteed aan bepaalde delen van het verslag van ECRE en het AIDA rapport.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

“(...) De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van het soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

Betreffende de vermeende slechte behandeling en omstandigheid in het centrum waar betrokkene zou hebben verbleven wensen we op te merken dat de betrokkene geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. We wijzen er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Betreffende de bewering dat hij in het Bulgaarse opvangcentrum onvoldoende voedsel kreeg merken we op dat het boven geciteerde AIDA-rapport meldt dat zich tussen juni en september 2015 problemen voordeden inzake de voedselbedeling in de opvangcentra, maar de bewoners intussen twee maaltijden per dag krijgen (pagina 46).

Zoals reeds opgemerkt riep het UNCHR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokken is een in 1997 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene dat hij problemen heeft met zijn maag en een gebroken neus heeft. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 8 (1) b van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog. In de beslissing werd op grond van de vaststelling dat er ten aanzien van verzoeker nog geen beslissing inzake de asielprocedure in Bulgarije aan hem ter kennis werd gebracht, hij overgedragen zal worden aan een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum. Verzoeker betwist die informatie niet. Verzoeker brengt geen enkele informatie bij afkomstig van een gezaghebbende bron die afbreuk kan doen aan de bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst enkel naar een verslag van ECOI van 13 april 2016, zonder dat dit artikel zelfs ingaat op de situatie van Dublinterugkeerders. Verzoeker haalt enkel een passage aan dat het heeft over geweld ten aanzien van asielzoekers en vluchtelingen, zonder dat verzoeker aantoont in welke mate dergelijke passage relevant zou zijn en van toepassing zou zijn op zijn situatie, namelijk van een persoon die in het kader van de Dublin III Verordening wordt overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten, die expliciet hebben ingestemd met de overdracht. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat er een reëel risico voorhanden zou zijn dat verzoeker, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval, zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis.

Verzoeker toont met zijn summiere betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Verzoeker toont ook op het eerste zicht niet aan een kwetsbaar profiel te hebben gelet op het feit dat hij een meerderjarige alleenstaande man is. Hij betwist niet dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit enige gezondheidsproblemen zouden blijken.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden naar de recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds naar het arrest met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en anderzijds naar het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015.

De Dublin III-criteria, zoals voorzien in de Dublin-Verordening, laten geen vrije keuze van de asielzoeker toe van de Lidstaat die zal instaan voor de behandeling van zijn asielaanvraag:

“In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.” (R.v.V., 23 mei 2012, nr. 81 545; eigen onderlijning)

In arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

“(…) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde ‘Dublin-terugkeerder’ in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde ‘Dublin-returnee’ zou orden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het ‘Dublin-gehoor’ aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker “de vermeende feiten niet verder duidt” en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte o details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten ‘zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn.”

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(...)”

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe gehouden in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, tweede lid, *iuncto* artikel 18, eerste lid, onder b) van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de opvang en de (toegang tot de) asielprocedure in Bulgarije, de door de verzoeker tijdens het gehoor van 2 februari 2016 aangevoerde elementen en de specifieke situatie van de verzoeker als “een in 1997 geboren alleenstaande man” die stelde dat hij problemen heeft met zijn maag en een gebroken neus heeft. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden bovendien een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van het voeren van een grondig en geïndividualiseerd onderzoek naar de situatie van de betrokken persoon en van het schorsen van de tenuitvoerlegging van de overdracht indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de situatie in Bulgarije niet genoeg heeft onderzocht alvorens de bestreden beslissing te nemen. Hij meent dat hij bij een overdracht naar Bulgarije ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar in een situatie zal belanden die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de situatie in Bulgarije nog kritiek is ondanks de geleverde inspanningen en wijst er op dat asielaanvragers worden mishandeld door de

Bulgaarse autoriteiten, dat er geen zekerheid is dat ze een correcte opvang zullen krijgen en dat de toegang tot de gezondheidszorg en de basisbehoeften moeilijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid, mede gelet op het uitdrukkelijke verzet van de verzoeker tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen, en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

In de bestreden beslissing haalt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris twee keer aan dat het UNHCR in het rapport *"Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van 1 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, oordeelde dat zijn oproep van begin 2014 om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten niet langer gerechtvaardigd is. Blijkbaar hecht hij hieraan dus een groot belang. Het in de update van april 2014 herziene standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen *"refoulement"*.

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal recht en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van 1 april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van de verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Voorts wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er in de bestreden beslissing op dat in *"de meest recente update van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Iliana Savova, 'Asylum Information Database. National Country Report – Bulgaria', up to date 30.09.2015)"* (hierna: AIDA-rapport) wordt gesteld dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich ervan bewust is dat het AIDA-rapport *"kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije"*, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *"de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginself"*.

Het standpunt van de gemachtigde dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginself opzij te zetten, kan, gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoeker thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte diende te zijn, niet zonder meer worden bijgetreden. Zo verwijst de verzoeker naar het jaarrapport van Amnesty International 2015/16 (<https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/bulgaria/report-bulgaria/>) van 23 februari 2016, waaruit blijkt dat de opvangfaciliteiten in Bulgarije nog steeds verontrustend zijn, voornamelijk wat betreft voedsel, opvang en toegang tot gezondheidszorgen en verzorgingsproducten

(produits d'hygiène), waarbij wordt gewezen op het feit dat de maandelijkse tegemoetkoming sinds januari werd geschrapt. Daarnaast wijst de verzoeker erop dat in het rapport van Pro Asyl van april 2015, met Engelse vertaling in december 2015 getiteld "*Humiliated, ill-treated and without protection. Refugees and asylum seekers in Bulgaria*" (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3; https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/Bulgaria_Report_en_Dez_2015.pdf) onder meer wordt opgeroepen te stoppen met de terugkeer van asielzoekers vanuit EU-lidstaten naar Bulgarije in toepassing van de Dublin III-verordening. In het rapport wordt een rist mensenrechtenschendingen opgesomd waarvan sprake is in Bulgarije, waaronder (onder meer) detentie in inhumane omstandigheden, weigering van toiletbezoeken gedurende verschillende uren, mishandelingen in de vorm van slaan en gebruik van stokken, vernederingen, weigering van voedsel bij wijze van bestraffing, weigering van medische hulp, enz.

Voorts verwijt de verzoeker de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich te hebben beperkt tot een gedeeltelijke lezing van het AIDA-rapport, dat gewag maakt van de oproep van ECRE en Amnesty International tot het voortzetten van de opschorting van overdrachten van asielzoekers naar Bulgarije, aangezien inadequate omstandigheden in delen van het opvangsysteem en gebreken in de asielpcedure blijven bestaan, terwijl ook de duurzaamheid van de verbeteringen in het Bulgaarse asielsysteem op langere termijn twijfelachtig is. In het AIDA-rapport, waarnaar ook in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "*Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated*" (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: "*Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated*" (p. 11) en "*Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures*" (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing weliswaar dat "*(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije (...) niet zwaarwichtig genoeg (is)*" om te besluiten dat "*ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel*", doch hij heeft hierbij nagelaten om de situatie van asielzoekers in Bulgarije concreet af te toetsen aan de meest recente informatie die daarover beschikbaar is (deze tot 23 februari 2016), terwijl het AIDA-rapport van 30 september 2015 reeds gewag maakte van een verslechtering van de toestand en zeker wat betreft de opvang van asielzoekers. Er zijn aldus indicaties die wijzen op het bestaan van structurele tekortkomingen.

Hoewel in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan zodat de verwerende partij dus in beginsel vermog aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat, geldt deze premisse evenwel niet indien zij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien zij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het in de bestreden beslissing terecht stelt, is elke lidstaat "*dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van (het) EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*". Vermits op de

overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* (cf. artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam integendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. In die optiek kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet onkundig zijn van de inhoud van het jaarrapport van Amnesty International 2015/16 van 23 februari 2016, temeer nu in het AIDA-rapport van oktober 2015 reeds werd aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra in Bulgarije opnieuw veel te wensen overlaten.

Gelet op het feit dat uit het recente AIDA-rapport onomstotelijk blijkt dat er sinds 2015 een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van 1 april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van het meer recente AIDA-rapport is het onzorgvuldig om zonder verder onderzoek te oordelen dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“ernstige gebreken”* zijn. Het feit dat het UNHCR niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het recente AIDA-rapport waarnaar de verzoeker verwijst en dat zich in het administratief dossier bevindt, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers in het licht van artikel 3 van het EVRM, zodat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is in het licht van deze verdragsbepaling.

De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

3.3.3. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. Waar zij verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 164 881 en 166 568 van respectievelijk 29 maart 2016 en 26 april 2016 en stelt dat de Raad hierbij het risico op detentie in het licht van het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten beoordeelde en niet tot een schending van artikel 3 van het EVRM besloot, wordt er op gewezen dat het feit dat in individuele gevallen een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin kan de verwerende partij inzake de situatie in Bulgarije dienstig verwijzen naar de arresten van de Raad met nrs. 153 364 en 153 793 van respectievelijk 25 september 2015 en 1 oktober 2015, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Ten slotte wordt in herinnering gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Ook het feit dat de verzoeker niet aantoonde dat hij een kwetsbaar profiel heeft is niet dienstig, daar de loutere ontstentenis van het hebben van een kwetsbaar profiel geen reden vormt om een asielzoeker bepaalde grondrechten te ontfangen.

3.3.4. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN